

**A**ls dit nummer van de pers en rolt zijn de gemeenteraadsverkiezingen in Nederland alweer achter de rug. In de wirwar van lokale belangenverenigingen en uit de hand gelopen grappen was dit keer een zeer opmerkelijke kandidaat te vinden: de Partij voor Droge Voeten. Op 23 januari ging haar landelijke campagne van start. Van Groningen tot Maastricht zijn verkiezingsposters opgehangen en op een website werden kiezers in heel Nederland opgeroepen om voor Droge Voeten te stemmen.

Op het eerste gezicht lijkt de PvdV een one-issuepartij zoals we er inmiddels velen kennen. De partij heeft een uitgewerkt plan hoe gemeenten kunnen bijdragen aan het terugdringen van klimaatverandering, het zogenaamde Droge Voetenplan. Als we niks doen, zo stelt de partij, zal de zeespiegel de komende decennia onherroepelijk stijgen waardoor het vaker en harder zal regenen. Ook gemeenten zullen met gevolgen hiervan te kampen krijgen, zoals overstromingen en constante wateroverlast. Door ambtenaren gebruik te laten maken van energiezuinige apparaten en groene stroom kunnen we echter onze droge voeten behouden.

De media voelden blijkbaar geen nattigheid bij de Partij voor Droge Voeten. Er is in de berichtgeving over de gemeenteraadsverkiezingen diverse keren naar de partij verwezen en in Het Parool kreeg ze zelfs de mogelijkheid om zich aan de Amsterdamse kiezers te presenteren. Het leek de kranten voornamelijk te gaan om een leuk voorbeeld van de stortvloed aan plaatselijke partijtjes. Mochten kiezers echt geïnteresseerd zijn dan moesten ze hun informatie elders zoeken. Het is echter vreemd dat de partij in de grote steden niet was terug te vinden in de Stemwijzer van het Instituut voor Publiek en Politiek. Had het instituut besloten de PvdV als kleine splinterpartij buiten het systeem te houden dat anders veel te ingewikkeld zou worden? Of was het lijsttrekker Hans Brinker niet gelukt zich overal voor de verkiezingen aan te melden? De partij bleek namelijk niet voor te komen op de kieslijst van bijvoorbeeld Amsterdam, terwijl de websites en posters wel uitdrukkelijk het lijstnummer 2050 vermeldden. Lijst 2050? Hans Brinker? Was dat niet dat jongetje die zijn vinger in de dijk stak? Bij een nadere blik op de website begint het te dagen. De Partij voor Droge Voeten bestaat helemaal niet, althans niet in deze vorm.

De Partij voor Droge Voeten blijkt een initiatief te zijn van Milieudefensie. Een ludieke manier om de aloude boodschap onder de aandacht brengen van burgers en vooral politici. De PvdV was een oproep aan gemeenten om zuiniger om te springen met energie. Een grote hoeveelheid stemmen, oftewel handtekeningen, zou daarbij zeker helpen. Toch kon men via een omweg wel degelijk zijn of haar stem op PvdV uitbrengen. Milieudefensie had namelijk in alle gemeenten de partijen die werkelijk meededen aan de verkiezingen opgeroepen hun Droge Voeten Plan te ondertekenen. Na 7 maart werd bepaald welke lokale partij het meest milieuvriendelijk is. Het is niet verwonderlijk dat deze oproep met name gehoor vond bij GroenLinks en de Socialistische Partij, maar ook andere partijen benadrukten dat 'droge voeten' hun aandacht heeft.

Toch steunde niet iedereen het initiatief van Milieudefensie. Volgens sommigen maakte de PvdV misbruik van de gemeenteraadsverkiezingen om haar boodschap uit te dragen. Daarbij zouden ze hebben ingespeeld op angstgevoelens onder de bevolking, in dit ge-

val de vrees voor het water. Voor Nederlanders is dit een oude angst, hoewel we ons de afgelopen decennia veilig waanden achter dijken en sluisen. Deze veiligheid lijkt nu schijn te zijn en onder de het mom van dreigende klimaatrampen doen milieugroeperingen hun best deze boodschap aan de bevolking over te brengen.

De hernieuwde aandacht voor water staat centraal in dit themanummer. AGORA wil niet de onheilsprofeet spelen, noch alle mogelijke vormen van watermanagement bespreken. Veel interessanter is het om stil te staan bij de kansen die water ons biedt en in het verleden geboden heeft. De artikelen in dit nummer geven visies op de mogelijkheden die water biedt in verstedelijking. Dat is een heel ander geluid dan de PvdV ons deed toekomen.

Naast de themagerelateerde artikelen zijn drie varia-artikelen opgenomen. Tor van der Pennen schetst de geschiedenis van de bewonersparticipatie en Tamira Combrink gaat in op de oorzaken van studentenwoningnood. Ten slotte legt Wouter Vanderstede uit hoe planners en ruimtelijk onderzoekers hun voordeel kunnen doen met het perspectief en de ervaringen van kinderen.

Redactie AGORA

Foto omslag: Jeroen van Daal

Voor een gemeente die  
werk maakt van het klimaat

Partij voor  
Droge Voeten

lijst  
2050

Geef uw stem op  
[www.stemDrogevoeten.nl](http://www.stemDrogevoeten.nl)